

de i § 3 nævnte Virksomheder." Det er et af disse Vædringsforslag, der gaa ud paa at staafe en saa vidtgaende Bestyttelse for Arbejderne, som det overhovedet er muligt. Det ærede Mindretal har paa flere Punkter søgt at ændre Lovforslaget i saa Henseende, men her er det, at jeg igen vender tilbage til, hvad jeg har sagt tidligere, at det ikke er Meningen, at Arbejderne skulle staa uden nogen som helst Forpligtelse over for Loven. Med Hensyn til dette Vædringsforslag er det mig imidlertid ikke rigtig klart, hvad der overhovedet menes med "Arbejdsgiver". Det forekommer mig, at med de Eksempler, der ere blevne nævnte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (S. Jensen), er der ikke ringe Uklarhed til Stede i saa Henseende. Jeg vil for at tage et Eksempel, der naturligvis stiller Sagen paa Spidjen, spørge om, hvorvidt jeg, naar jeg gaar hen og bestiller et Par Støvler paa en Skotøjsfabrik, bliver Arbejdsgiver i Relation til de Arbejdere, der arbejde paa Fabrikken. Det kan ikke være Meningen, det er klart. Vel, saa gaar jeg til et andet Eksempel. Hvis jeg vil have gravet en Brønd og henvender mig til en Brøndgraver, der driver Brøndgravning som Profession, og han møder med sin Medhjælper, saa er jeg ikke Arbejdsgiver. Henvender jeg mig til Brøndgraveren, og han møder alene, bliver jeg heller ikke Arbejdsgiver. Hvorfor? Nej, fordi jeg anmoder Manden om at gøre det Arbejde og overlader til ham, hvorledes han vil gøre det; hvis han vil møde alene, kan han møde alene, og vil han tage Arbejdere med, kan han gøre det, det er mig det samme. Kort sagt, jeg benytter ham ikke til Udførelsen af et Arbejde, saaledes at jeg har nogen som helst Kommando over ham, men jeg slutter en Overenskomst med ham, hvorefter han skal præstere dette Arbejde for mig. Akkurat paa samme Maade, som Skotøjsfabrikken præstere Støvler til mig, saaledes skal Brøndgraveren præstere Brønden for mig. Derved bliver jeg ikke Arbejdsgiver. Om jeg staar over for en Mand, der er professionel Brøndgraver, som giver sig af med at udføre Brøndgravning som Mester, eller jeg engagerer en anden Mand til dette Arbejde, bliver i denne Relation fuldstændig ligegyldigt. Spørgsmaalet er kun dette, om jeg paatager mig at lede Arbejdet, thi i saa Fald er jeg Arbejdsgiver, eller om jeg gennem Overenskomst tilføder mig Arbejdets Resultat, i saa Fald er jeg ikke Arbejdsgiver. Det er den store Forskel, og jeg tror ikke, at denne Forskel har været de ærede Medlemmer rigtig klar. Vil man forstaa dette Vædringsforslag saaledes, som der her er

Tale om, bliver den Forskel, der er mellem Vædringsforslagene under Nr. 9 a og Nr. 9, i Virkeligheden ikke stor, men Vædringsforslaget under Nr. 9 bliver ganske anderledes rationelt. Hvis man derimod vil gaa ud fra en anden Opfattelse, saaledes at Arbejdsgiver skulle blive enhver, der giver sig af med at hysselfætte andre til Arbejde, saa er det ganske vist, at saa komme vi meget langt ud, saa langt ud, at jeg ikke paa nogen Maade kan følge med. Her komme vi ind paa et Spørgsmaal, jeg skal tage op med det samme, og som slutter sig til Udvalgets Forslag under Nr. 16. Under Nr. 16 har Udvalget foreslaet for Bygningsarbejdernes Bedkommende, at man skulle udvide Reglen i § 3, 10de Stykke til ogsaa at gælde for det Tilfælde, at overhovedet nogen giver sig af med at beskæftige Arbejdere i et Arbejde i Bygningshaandværket, som maatte antages at strække sig ud over 6 Dage for en enkelt Mand. Den ærede Ordfører for Udvalget sagde i Gaar, at det Princip, der indeholdtes i dette Vædringsforslag, allerede fandtes i den norske Lov. Det er ikke ganske rigtigt, saa vidt jeg kan skønne. Den norske Lov har en Bestemmelse, hvorefter der ind under Ulykkesforsikring falder ethvert Arbejde, som udføres for en næringsdrivende, hvis Bedrift omfatter visse Systemer, og endvidere, naar Arbejdet skønnes at ville medtage mindst 30 Arbejdsdage og derhos mindst 300 Dagsvært." Det, som den norske Lov har villet give, er en Sikkerhed for, at man faar alle større Arbejder med; derimod har den norske Lov ingenlunde villet inddrage derunder alt det mindre Arbejde, med mindre det falder ind under de andre Regler. Det, man vil her, er i Virkeligheden at faa de Tilfælde med, som bleve omtalte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (S. Jensen), f. Eks. det, at en Husejer engagerer en Malersvend til at male en Facade eller noget af den Slags. Jeg tror dog ikke, det er rigtigt, at man søger at bringe disse Tilfælde ind under Loven her, det vil her igen komme an paa, hvordan man opfatter Udtrykket: "Arbejdsgiver". Det forekommer mig nemlig, at en Malersvend, som optræder saaledes, at han lader sig privat engagere til at udføre et saadant Arbejde, ogsaa optræder som Arbejdsgiver for egen Regning. Hvis han tager en Mand til Hjælp til at udføre dette Arbejde, saa at de blive to om det, bliver han Arbejdsgiver i Forhold til ham, og hvis han ikke tager nogen til Hjælp, er han selv Arbejdsgiver og Arbejder i samme Person. Hvad man indvendte derimod, var, at vedkommende Husejer havde